

A Feræ & omnia iumenta.] Inanimatis subiicit animata, & primùm ratione constituta. Per feras intelligit bestias sylvestres, per iumenta omnia ea quæ studio hominum cicurantur, & in usus humanos, siue ad laborem, siue ad escam aluntur. Per reptilia non solùm serpentes, sed & ea quæ in mari repunt, intellegenda puto: leguntur tamen hæ tres voces חיה בחרב מטה, חיה בחרב מטה, quæ hic habentur, Genef. 1. de animalibus terrestribus, quæ sexto die sunt condita. Hisce volucres alatae subiungit, quarum ortus Genef. 1. in opificio diei quinti legitur.

Vaf. 10.

Reges terra, & omnes nationes.] Tandem ad homines progreditur: & sicut ex ordine cœlestium spirituum primùm angelos, & ex ordine iuminarum principio Solem, sic ex ordinibus humani generis primùm reges ad laudem Dei euocat. Deinde in genere omnes nationes: id est, quæcumque hominum genera, non solùm Israelitas, & ex illis primores, principes ac iudices, perinde ac Soli lunam subiicit.

Vers. 11.

Iuuenes & virgines.] Sicut Soli ac lunæ stellas reliquias omnes, ita & hic regibus principibus ac iuuenibus terræ reliquam plebem subiicit. Hanc diuidit in sexus & ætates. Sexus masculinum & femininum; per iuuenes & virgines: ætates, iuuentutis ac senectutis, quo pertinet quod canit: Senes cum pueris. Sic totum genus mortalium quarumcunq; nationum & ætatium complexus est.

Vers. 12.

Laudent nomen Domini.] Sicuti supra vers. 5. postquam cœlestia ad laudandum Dominum appellavit personæ est usus apostropha: sic & hoc loco, postquam terrena ad laudem Dei vocavit, eadem ratione facit. Laudent, inquit, nomen Domini, quia excelsum est nomen eius, &c. Geminat ratione assignat. Vnam, in genere de gloria illa diuinæ maiestatis, quæ ex operibus creationis, cum in cœlo, tum in terra, passim relucet. De hac est, quod dicit: Quia excelsum est nomen eius solum, tanquam unici Dei ac conditoris omnium: & gloria eius super terram & cœlum. Alteram, specialiter de beneficijs illis sumptâ, quæ populo suo impedit. Hanc complectitur versus ultimum Et exaltauit, inquit, cornu populi sui: hoc est, populum suum magnificè ac sublimi potentia seruauit. Habet enim dictio Cornu metaphoram potentiarum ac roborum ad defendendum ac seruandum. Lyra ius & Pomeranus exponunt de Christo, quem Zacharias pater Ioannis, vocavit cornu salutis, cum dixi: Luc. 1. Et erexit cornu salutis nobis in domo David pueri sui. Subiicit: Laus omnibus, qui beneficentiae eius participes sunt: id est, pijs, filijs Israël, populo ipsi appropinquanti. Non iubet ut pijs, Israël, populus Deo appropinquans laudetur, sed ut ipsi Dominum laudent: propterea quod coru eorum, vel ipsis (nam in Ebræo est וְיַעֲזֵב: id est populo suo) exaltauit. Vocat autem filios Israël, populum Deo appropinquante: non tam id prædicans, quod ipsi cordis pietate Deo appropinquant, quam quod ex omnibus totius Orbis nationibus in populum Deo peculiarem erant electi, illiq; vicini ac coniuncti facti. Quapropter quod in Ebræo est וְיַעֲזֵב, recte legeretur: Populo sibi vicino & coniuncto: respectu videlicet reliquarum nationum, quæ procul & disiunctæ erant à Deo.

Vers. 13. 14.

B Laudate Dominum de cœlis.] Primum illud obseruandum est, quod principio cœlestes spiritus ad laudandum Deum hortatur. Quicquid uspiam est, laudem debet conditori suo. Verum id omnium est æquissimum, ut quod à Deo maioribus est beneficijs cumulatum, & ordine quoque ac tempore prius conditum, prius etiam in laude Dei reperiatur. Hoc exemplo admonemur, ut qui reliquis sunt in mortalibus præstantiores, priores quoq; sint in laude Dei.

O S SER.

Ver. 1. & 2.

Deinde & illud cogitemus, cum posset verè dicere: Laudant Dominum cœlestia, angeli, omnes exercitū, &c. (nam hec omnia nunquam à laude Dei cessant) quia ratione illa ad hunc modum, ut Dominum laudent, appellare & hortari voluerit. Aliud est, narrare quid honoris Deo impendant angeli: & aliud, hortari ut Deum honorent, & laudibus extollant. Illud scientiam rei huius, hoc vero animū amore Dei ac studio laudandi illum accensum requirit: illud ab homine eruditio, hoc vero non nisi à pio præstatur. Sic igitur Vates animos piorum informat, ut non solùm sciant, quod angelii Domini laudant sed & ipsis ad laudandum Dominum accendantur. Quæ præterea de angelis & cœlestibus exercitiis sint notanda hoc loco, vide supra Psal. 103. vers. 20. & 21.

O S SER.

Laudate cum sol & luna.] De sole, luna, stellis & cœlis, vide supra Psalm. 8. versu 3. & Psalm. 19. à versu 1. usq; ad 7. Et Psalm. 104. versu 2. & 19. De eo quod dicit: Et aquæ quæ sunt supra cœlos: vide eodem Psalm. 104. versu 3.

O S SER.

Vers. 3. & 4.

Laudent nomen Domini, quoniam ipse mandauit, &c.] De eo quod dicit, Quoniam ipse mandauit, & creata sunt, vide Psalm. 33. versu 9. Præterea notandum est in hisce duobus versibus, quoniam paucis verbis Propheta totam ferè summam opificij Dei complectatur, & pijs hominibus considerandâ proportionat. Tribuit illi tria Primum, Mandauit, inquit, & creata sunt. Sic opus creationis potentiae verbi Dei assignat. Deinde addit: Constituit ut durent usque in seculum. Sic conseruationem rerum conditarum commendat. Tertiò subiicit: Statutum dedit, nec præterit. Sic usum rerum à creatore definitum & confirmatum prædicat. Ergo in opere creationis ista consideranda veniunt: creatio, conseruatio & institutio. Hæc religiosè considerata, plurimum ad laudem creatoris faciunt.

O S SER.

Vers. 5. & 6.

Illud singulariter considerandum est, quod dicit: Nec præterit. Cœlestia, tam animata, quam inanimata, statutum quodque suum à cōditore acceptum inuolabiliter custodiunt. Et homo ad imaginem Dei conditus, propter quæ facta sunt omnia, inde ab initio creationis sua statuta Dei transgreditur. Si cui id dolet, oret ad Patrem, ac dicat: Fiat voluntas tua, quemadmodum in cœlo, sic & in terra.

O S SER.

Laudate Dominum de terra.] Obserua. Primum quidem locum in officio laudis Dei sortiuntur cœlestia, verum non excluduntur terrestria. Licet longe inferior cœlo sit terra, habet tamen & ipsa à conditore suo, unde illi laudis debeat officium. Sic etiam terrenus noster homo debitor est Deo, & ad laudem conditoris sui adstringitur.

Vers. 7.